

mans a càrrec de M. Fornells i J.M. Hernández Sagrera amb composicions del mateix Josep Soler, Montsalvatge, Ligeti, Gershwin i l'estrena de l'obra *Estructures*, de González de la Rubia. La mezzosoprano Titón Frauca fou l'encarregada d'interpretar amb delicadesa i ironia la *sequenza* per a veu. L'endemà, I. Ferrer ens va delectar amb la *sequenza* per a flauta travessera, i J. Bonilla i R. Benavides ens van oferir un programa per a oboè i piano amb peces de Poulenc i Albert Llanas, entre altres, i van estrenar *Tres cançons infantils catalanes*, del jove compositor Albert Carbonell. El 13 de setembre va arribar el darrer concert de la setmana. Després d'una divertida posada en escena i interpretació de la *sequenza* per a trombó a càrrec de J. Giménez, el grup Vadetango va oferir un programa dedicat quasi exclusivament a Astor Piazzolla.

No voldria acabar aquesta crònica sense fer esment de l'acurada edició d'un fulletó amb els programes dels concerts, un breu currículum de cada intèrpret i els díctics en italià d'Edoardo Sanguineti, que també foren llegits abans de cada *sequenza*, ni sense encoratjar els membres de Claustrofilia a seguir treballant per a la cultura amb tanta il·lusió i encert.

Lluís Lucero Comas

Una cultura d'estar per casa

Intel·lectuals, polítics, periodistes i molta gent d'aquella a qui preocupa la situació i sobretot el futur de la llengua i de la cultura catalanes escriuen, repeteixen i escampen de tant en tant la idea que un dels problemes de la nostra cultura és que ens fallen els canals de distribució. «No arribem prou a la gent», es diu. «Molts dels nostres possibles consumidors no saben ni tan sols que hi ha els nostres llibres, els nostres discos, els nostres *devedés* o les nostres revistes». En bona part és així. Jo mateix tinc entès que la distribuïdora més important del sud del País Valencià es nega a distribuir productes en la nostra llengua mig perquè –siguem sincers– no és negoci, mig per anticatalanisme, i mig perquè la distribució que es fa al centre i al sud de, diguem-ne, si voleu, la demarcació d'Alacant és la mateixa que la del nord i el centre de Múrcia. Precisament fa unes setmanes, amb la voluntat d'evidenciar l'escassa presència al carrer de totes les revistes en la nostra llengua, els de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) van arribar a un acord amb tots els quiosquers del passeig de Gràcia de Barcelona per tal que durant unes setmanes exhibissin en un lloc destacat les 14 publicacions més generalistes i, diguem-ne, també si voleu, més mediàtiques. Torno a repetir que en bona part no arribem prou als consumidors, però ara hi afegeixo que ha estat sempre així. Què era el que passava, si no, a l'edat mitjana amb els nostres escriptors quan no hi havia ni impremta? O què ens pensem que passava amb aquells 16 diaris en català que es publicaven al Principat quan el militar Franco va començar a fer de les seves? Si ja sabem que en conjunt tots aquells diaris venien menys que *La Vanguardia*, per què no volem recordar-ho? Posaré un altre exemple. Fa quasi 150 anys que uns senyors que feien un setmanari a la Bisbal van publicar les *Poesies completes* de Víctor Balaguer. I saben què? Anunciaven no aquesta publicació, sinó les tres o quatre úniques llibreries de tot Catalunya on es podia comprar el llibre. Com que en èpoques de franquisme i de dictadura qualsevol petit gest acaba fent la impressió que és una ascensió a una muntanya, potser hem acabat creient-nos que, abans que arribés la televisió i, sobretot, abans de la guerra, vam arribar a ser una cultura normalitzada, una cultura, vaja, majoritària. De debò ho pot haver estat un país on tradicionalment s'ha llegit ben poc? I, si no parlem de llibres, el resultat és encara pitjor. És veritat que, com s'ha demostrat amb TV3, ja no ben bé amb igualtat, però sí que amb més igualtat de condicions, arribem a més gent, fins i tot arribem a aquella majoria que els és igual el català, el castellà o el que els donin. Però l'èxit de TV3 s'explica perquè és una opció política i no una opció cultural. Si el problema, doncs, és polític, per què hem de continuar ignorant-ho?

Xavier Cortadellas

Filòlegs d'arreu del món a Sant Domènec

13è Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes. Del 8 al 13 de setembre de 2003. Organitzat pel Departament de Filologia i Filosofia de la Universitat de Girona, l'Institut de Llengua i Cultura Catalanes i l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes.

Sant Domènec va acollir amb èxit el congrés filològic més important de l'any. La convocatòria va reunir prop de 200 especialistes de totes les edats procedents

dels Països Catalans, Espanya, Hongria, França, Itàlia, Suïssa, el Regne Unit, Alemanya, els Estats Units i el Canadà. Al llarg dels sis dies del congrés es van pre-

sentar 90 comunicacions i 10 ponències dividides en tres àmbits d'estudi: «Llengua literària de l'edat moderna», «Usos orals del català actual: anàlisi lingüística» i «Literatura catalana fins a 1400».

Els estudis de filologia de Girona hi van ser especialment ben representats en els apartats de literatura medieval i moderna, i entre comunicacions i ponències hi van aportar una vintena de treballs, xifra que certifica l'alt nivell de recerca de la